

Moja priča je tvoja priča!

Sunčica

KRIJESNICA

Udruga za pomoć djeci i obiteljima
suočenim s malignim bolestima

Krijesnica – udruga za pomoć djeci i obiteljima
suočenim s malignim bolestima
Prilaz Gjüre Deželica 50, 10 000 Zagreb

KRIJESNICA

Udruga za pomoć djeci i obiteljima
suočenim s malignim bolestima

Sunčica: "Moja priča je tvoja priča"

Slikovnica za djecu na liječenju

Autor: Udruga Krijesnica

Grafičko oblikovanje: IMMENSITÀ

Tisak: Eurocop d.o.o.

Zagreb, 2025.godina,

**GRAD
ZAGREB**

Ovaj je dokument izrađen uz financijsku podršku Grada Zagreba. Sadržaj ovoga dokumenta u isključivoj je odgovornosti Udruge Krijesnica i ni pod kojim se uvjetima ne može smatrati kao odraz stajališta Grada Zagreba.

Nacionalna i sveučilišna knjižnica – Zagreb

ISBN 978-953-8044-22-9

Sva prava pridržava nakladnik.

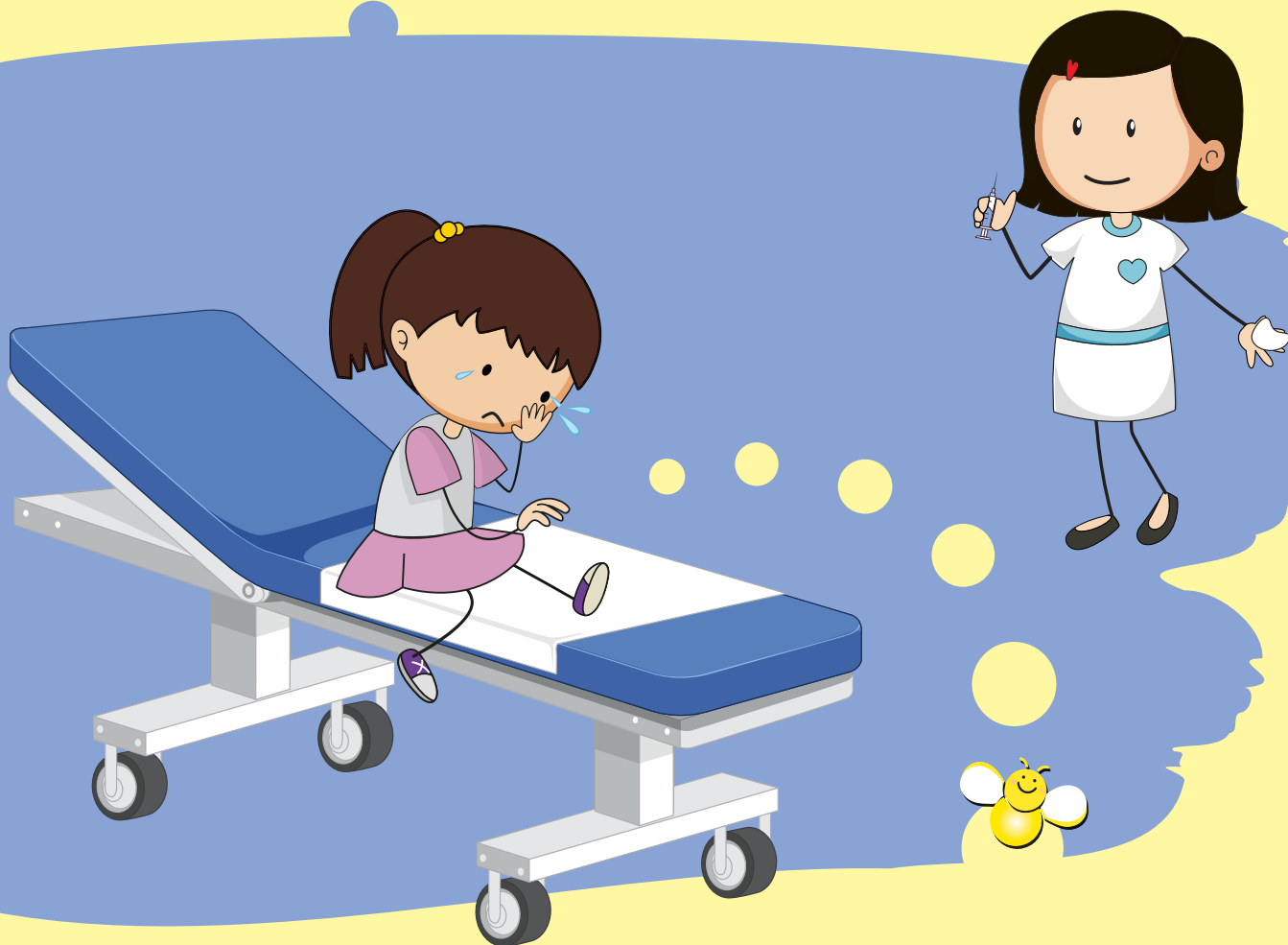
Niti jedan dio ove brošure ne smije se upotrijebiti niti na bilo koji način reproducirati bez prethodnog odobrenja nakladnika. Za sve informacije možete se obratiti nakladniku: Krijesnica – udruga za pomoć djeci i obiteljima suočenima s malignim bolestima, Prilaz Gjüre Deželica 50, 10000 Zagreb

Kako se nisam baš najbolje osjećala, mama me odvela liječnici koja me nakon pregleda uputila na daljnje pretrage u bolnicu. Srce mi je počelo brže kucati jer nisam znala što me tamo čeka. Pogledala sam mamu, a ona mi je toplo stisnula ruku. Dok je razgovarala s liječnicom, pokušala sam ostati smirena i strpljivo sam čekala, iako mi je u glavi bilo puno pitanja.

Iako mi je soba bila nova i s puno nepoznatih uređaja, osjećala sam da me uz mamu poput nekog čarobnog, moćnog i nepoderivog plašta štite razumijevanje, podrška i toplina svih koji su povremeno bili oko mene. Oni su me ispunili mirom, ma bili su poput malih ali snažnih zraka svjetlosti s kojima sam se igrala i šaptala im sve ono što sam smatrala da je važno da znaju.

Prva pretraga bila je **vađenje krvi**. Srce mi je opet brže zakucalo – hoće li boljeti? Pokušala sam biti hrabra, ali ipak sam malo stisnula oči. No, prije nego što sam i shvatila, sve je već bilo gotovo! Gotovo da nisam ništa osjetila. Sestra je bila nasmijana i nježna, a njezin blagi glas pomogao mi je da se osjećam sigurno. I opet ta zraka svjetlosti koja mi se nasmiješila kao da mi želi reći: *Vidiš malena da ti to možeš, bolje i od velikih?*

Jedna od pretraga na koju sam išla po prvi put u životu zvala se **PET/CT**. Pitala sam se što to znači i što me čeka iza vrata. Kad sam ušla u sobu, vidjela sam veliki aparat koji je zujao. Prije pregleda popila sam posebnu tekućinu koja pomaže da snimke budu jasnije. Malo sam se zabrinula, ali čim je pregled počeo, shvatila sam da je potpuno bezbolan. Možda će ti doktor, umjesto da je popiješ, tekućinu ubrizgati u braunilu ali ni to isto uopće ne boli.

A sada samo lezi mirno, ništa neće boljeti, rekla je sestra. Ja sam se dosjetila da se mogu u mislima igrati s mojim zrakama svjetlosti koje su me sve više podsjećale na male krijesnice.

Išla sam i na pregled koji se zove ultrazvuk. Doktorica mi je pokazala malu sondu koja izgleda poput slušalice. Ovim ćemo pogledati unutrašnjost tvog tijela, a da te ništa ne boli, rekla je s osmijehom. Na kožu mi je nanijela gel – bilo je malo hladno i škakljivo! Zatim je lagano pomicala sondu po mjestu koje smo pregledavali. Osjetila sam blagi pritisak, ali ništa nije boljelo. Kako se ovaj pregled obavlja u potpunom mraku da bi doktorica bolje vidjela sve što joj je potrebno, svjetlo malih kriješnica je bilo još izraženije i baš sam se zabavljala hvatajući ga pogledom.

Gotovo je! rekla je doktorica, a ja sam odahnula – bilo je brzo i jednostavno!

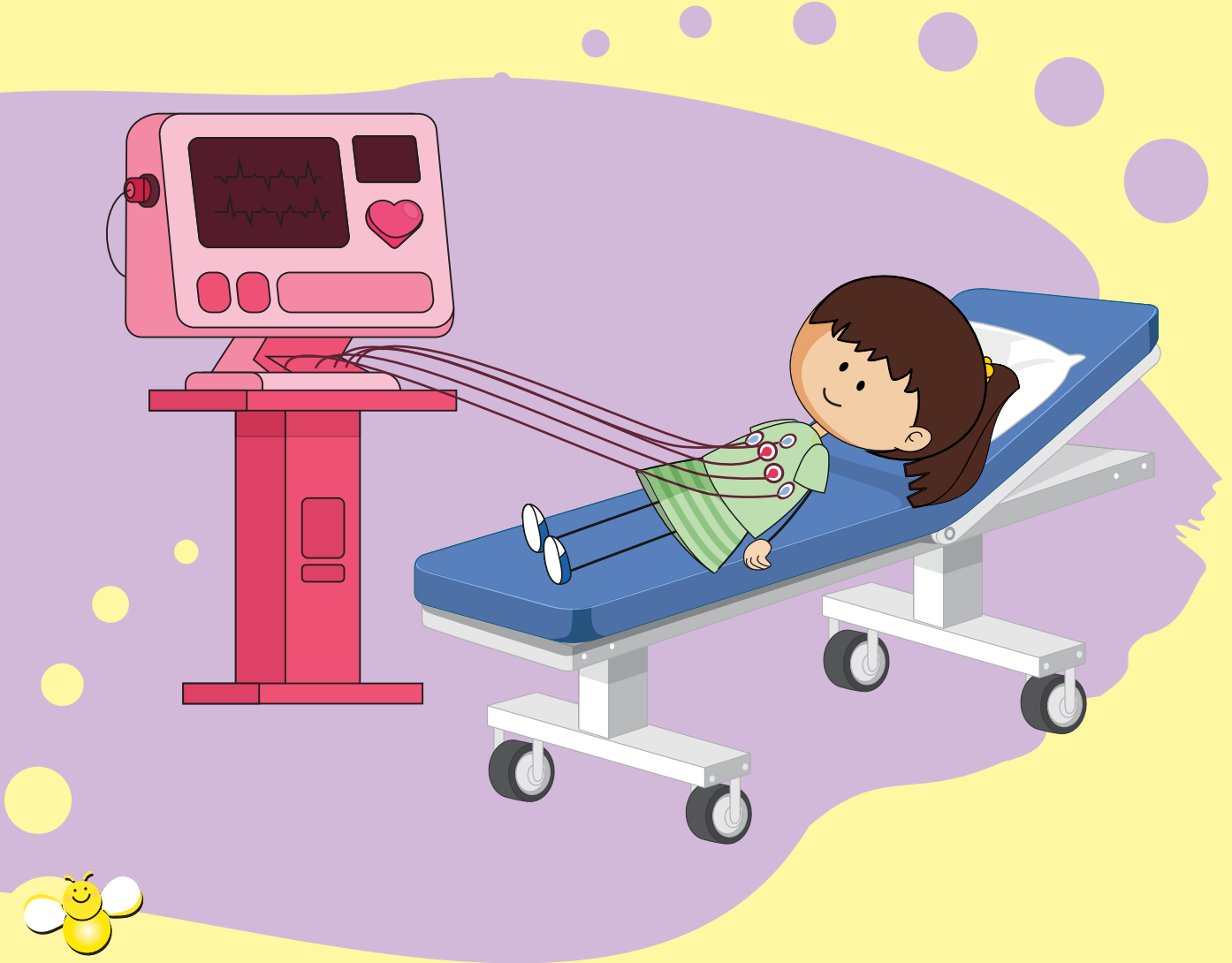

EEG je bila jedna od najzanimljivijih pretraga! Doktor mi je na glavu zalijepio puno malih, šarenih žica. Ove žice će nam pomoći da vidimo kako tvoj mozak radi, objasnio mi je. Ništa nije boljelo, samo su me žice malo škakljale po kosi. Morala sam mirno ležati, a ponekad se EEG radi i dok spavaš. Zamišljala sam sad i samu sebe kao malu krijesnicu koja svijetli.

Kad je pregled završio, doktor mi je pažljivo skinuo žice. Moja kosa bila je malo ljepljiva od posebnog gela, ali ništa što malo šampona nije moglo riješiti!

EKG je pretraga koja mjeri kako moje srce kuca. Doktor mi je na prsa zalijepio male elektrode povezane tankim, šarenim žicama. *One će pratiti otkucaje tvog srca, a pregled je potpuno bezbolan*, rekao je ljubazno. Legla sam mirno i gledala kako aparat bilježi ritam mog srca. Žice su mi izgledale pomalo smiješno, kao da sam mali robot! Zamislila sam ipak da sam mala krijesnica koja se igra oko ovih žica i širi svoje svjetlo po sobi.

Rendgen je bio jedna od najbržih pretraga! Kad sam ušla u sobu, vidjela sam veliki aparat. Ovaj uređaj će napraviti sliku unutrašnjosti tvog tijela pomoću posebnih zraka, objasnila je sestra. Moraš stati ili leći mirno, ovisno o tome koji dio tijela snimaš. Hm, na mrak sam se već i naučila, sigurno ću i ovdje naći bar neku kriješnicu i riješiti i ovo!

Samo ostani mirna, kao kad te mama slika mobitelom! rekla je uz osmijeh. Uređaj je brzo napravio snimku i to je bilo to! Ništa nisam osjetila, a pregled je bio gotov u tren oka.

Lumbalna punkcija bila je pretraga kojom su mi uzeli malo tekućine iz kralježnice kako bi provjerili što se događa u mom tijelu.

Ležala sam na boku, sklupčana poput loptice, dok su mi pažljivo očistili leđa i utruli mjesto uboda. Zamislila sam da je na tom mjestu bila mala krijesnica koja je svojim svjetlom ugrijala moja cijela leđa a onda nastavila svoju igru po sobi. Doktor su mi prije toga dali lijek od kojeg sam u međuvremenu i zaspala.

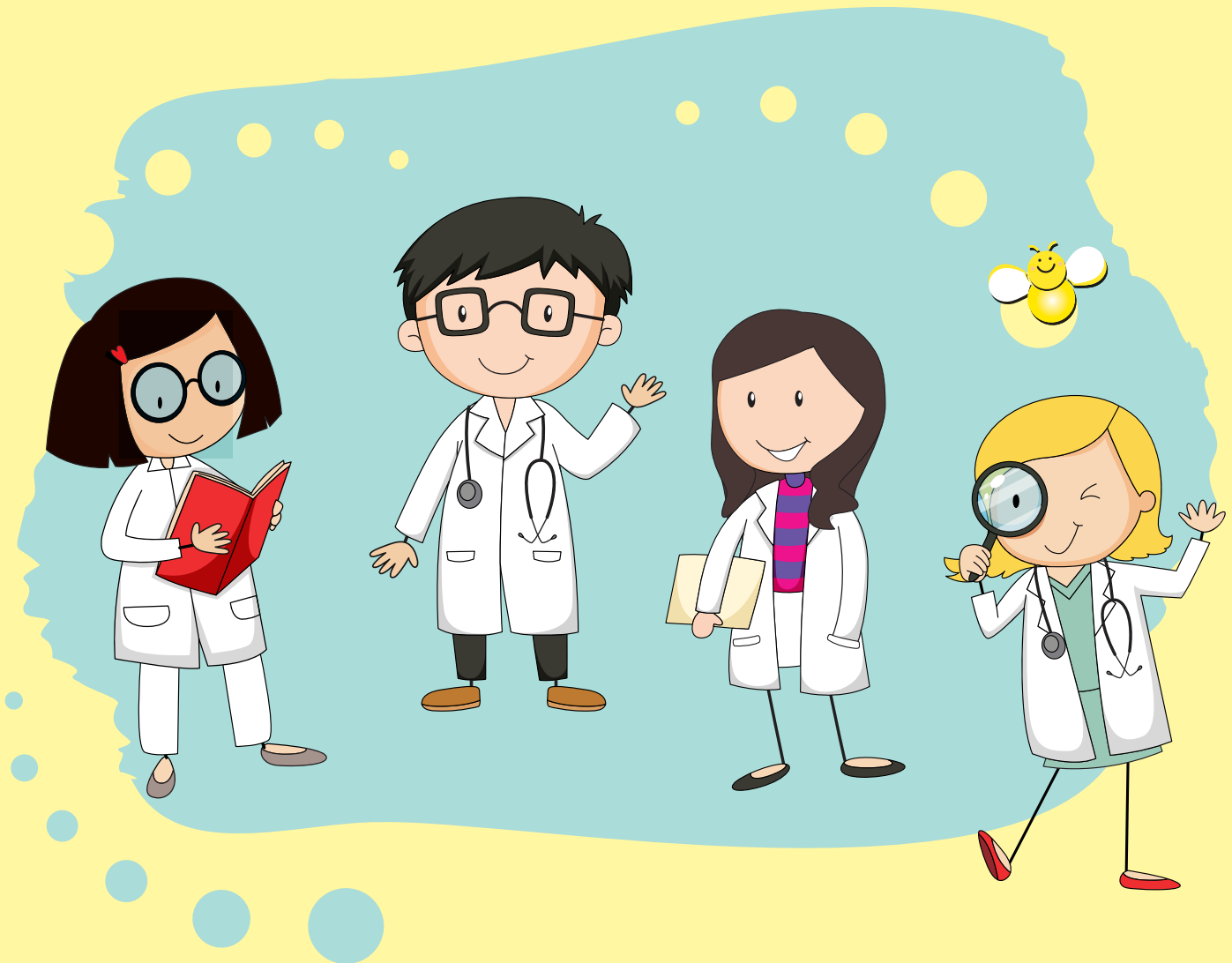

Nakon kratkog odmora gdje sam morala ležati i biti mirna, osjećala sam se bolje i bila ponosna što sam bila hrabra! I ne brini jer ćeš ovaj pregled vjerojatno prespavati!

Kad sam došla u bolnicu, upoznala sam puno ljudi koji su brinuli o meni. Svi su nosili bijele kute ili šarene uniforme i imali su jedan isti cilj – pomoći mi da ozdravim!

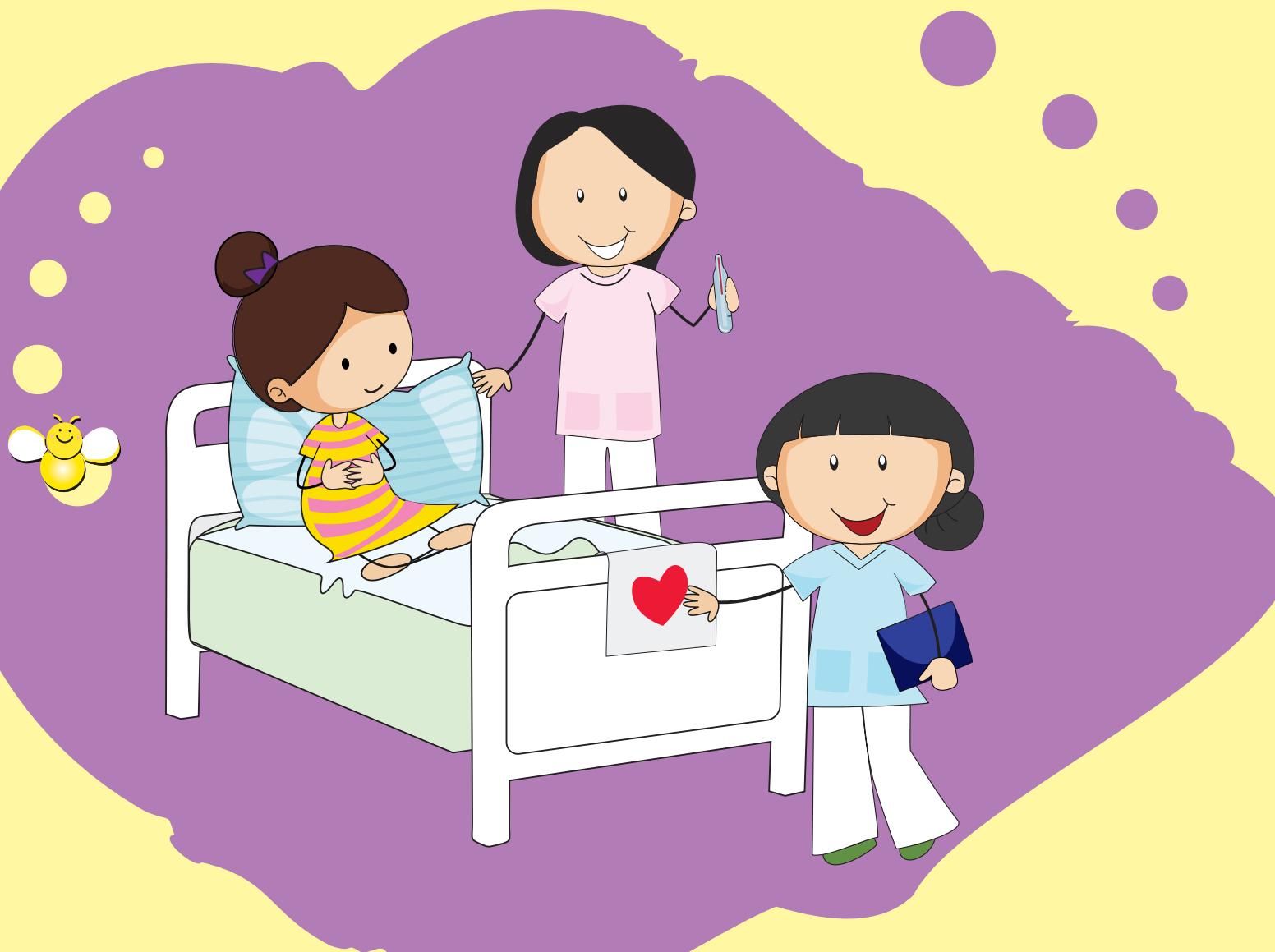

Doktori i doktorice bili su kao detektivi za zdravlje. Dolazili su u sobu svakog dana, čak i nekoliko puta, postavljali su mi pitanja, pažljivo me pregledavali i slali na pretrage kako bi otkrili što se događa u mom tijelu. Oni su smišljali plan liječenja i pazili da svaki lijek i svaki postupak budu baš onakvi kakvi su mi trebali.

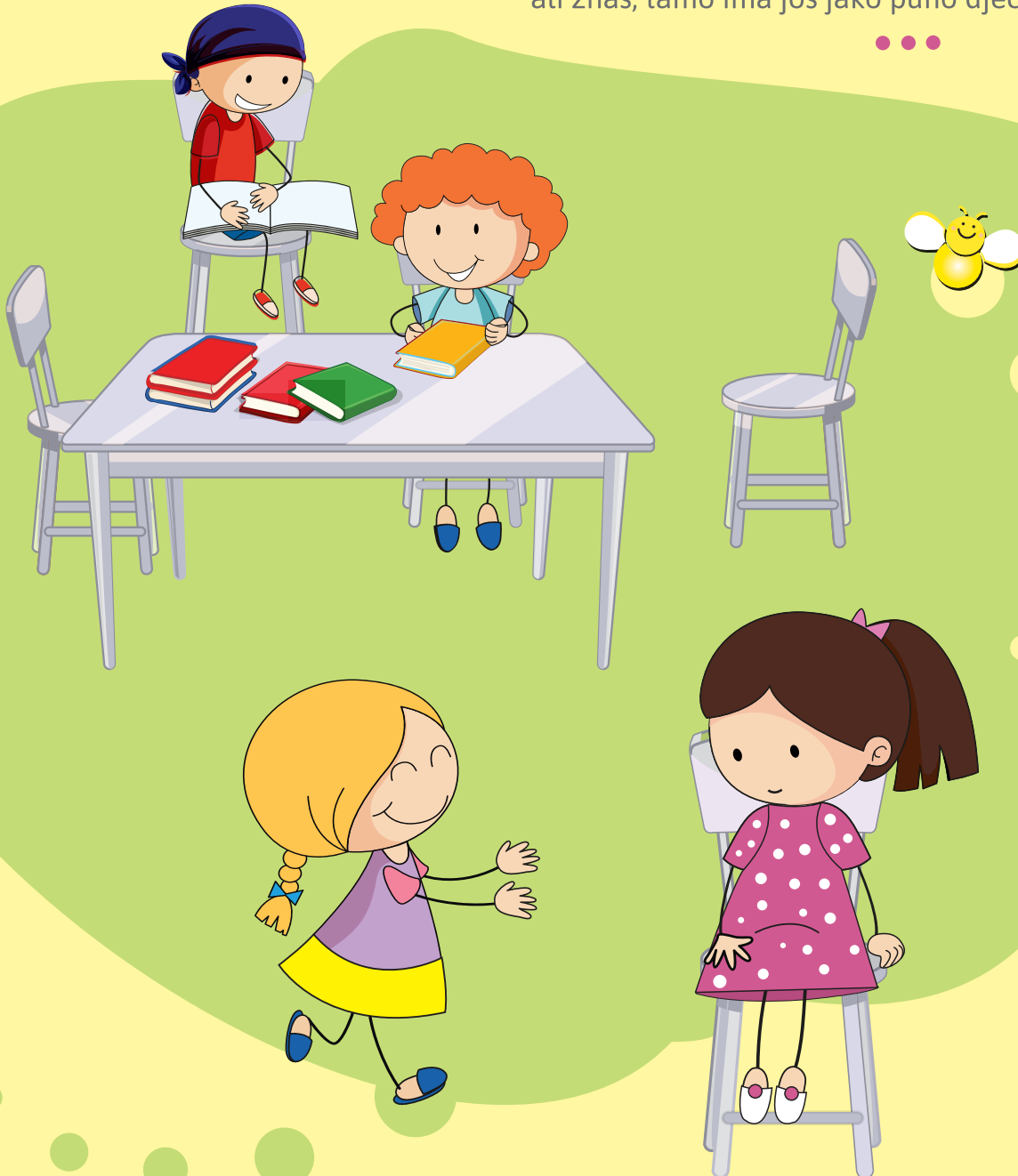
Među prvim osobama koje su me dočekale na odjelu, bile su medicinske sestre. One su meni i mami pomogle da se udobno smjestimo. Objasnile su mi kako će izgledati moj boravak u bolnici i uvijek su bile tu kada bih imala neko pitanje. Donosile su mi lijekove, mjerile temperaturu i pazile da se osjećam što bolje.

Najvažnije od svega – svaka sestra bila je tu da me ohrabri, utješi i pomogne mi da se osjećam sigurno. Njihova briga i nježnost činile su bolničke dane puno lakšima.

Neko sam vrijeme morala biti u bolnici.
Mislila sam da će mi biti dosadno i da se neću imati s kim družiti,
ali znaš, tamo ima još jako puno djece kao što smo ti i ja.

Upoznala sam
nove prijatelje i
zajedno smo se
liječili, igrali, učili
i bili tu jedni
za druge da nam
vrijeme brže prođe.

Kad su moji prijatelji bili na pregledu ili kod kuće, vrijeme sam provodila s radnim terapeutom. On je uvijek imao osmijeh na licu i smišljao najzabavnije društvene igre. *Važno je sudjelovati i zabaviti se, a ne samo pobijediti!* rekao bi svaki put. I stvarno, čak i ako nisam pobijedila u igri, osvojila bih nešto još bolje – sobu punu smijeha i veselje koje bi trajalo cijeli dan!

Nakon operacije osjećala sam bol i mislila da moram samo ležati i čekati da ozdravim. Ali, prevarila sam se! Divne fizioterapeutkinje pokazale su mi da kretanje i vježbanje pomaže da se brže oporavim. Svaki dan su osmislile vježbe koje su bile poput igre. Bilo je trenutaka kada me malo boljelo, ali uz njihovu pomoć i ohrabrenje, sve je bilo puno lakše. Čak sam se veselila svakom novom vježbanju. One su bile moje male krijesnice koje su me svojim svjetlom vodile ka oporavku.

...
Ponekad mi je jednostavno bilo teško. Osjećala sam se tužno ili zabrinuto, a moja snaga kao da se sakrila i nisam je mogla pronaći sama. Ali tada bih se sjetila – nisam sama! Uvijek su tu bile drage psihologinje, spremne saslušati me i pomoći mi da pronađem snagu u sebi.

Njihove tople riječi i podrška činile su da se osjećam bolje, kao da sam opet ona stara ja. Ako se i tebi to ikada dogodi, ne brini – uvijek postoji netko tko će ti pomoći i biti uz tebe!

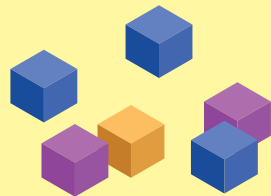

U popodnevnim satima, kada bi roditelji trebali malo vremena za sebe – otići u dućan, popiti kavu ili popričati s prijateljima – u bolnicu bi došla radna terapeutkinja udruge Krijesnica. Njen zadatak bio je poseban – pomagala je svoj djeci da se kroz igru opuste, razvesele i zaborave na brige. Pokazala mi je da, čak i kada moram biti u bolnici, mogu učiti nešto novo, stvarati i smijati se.

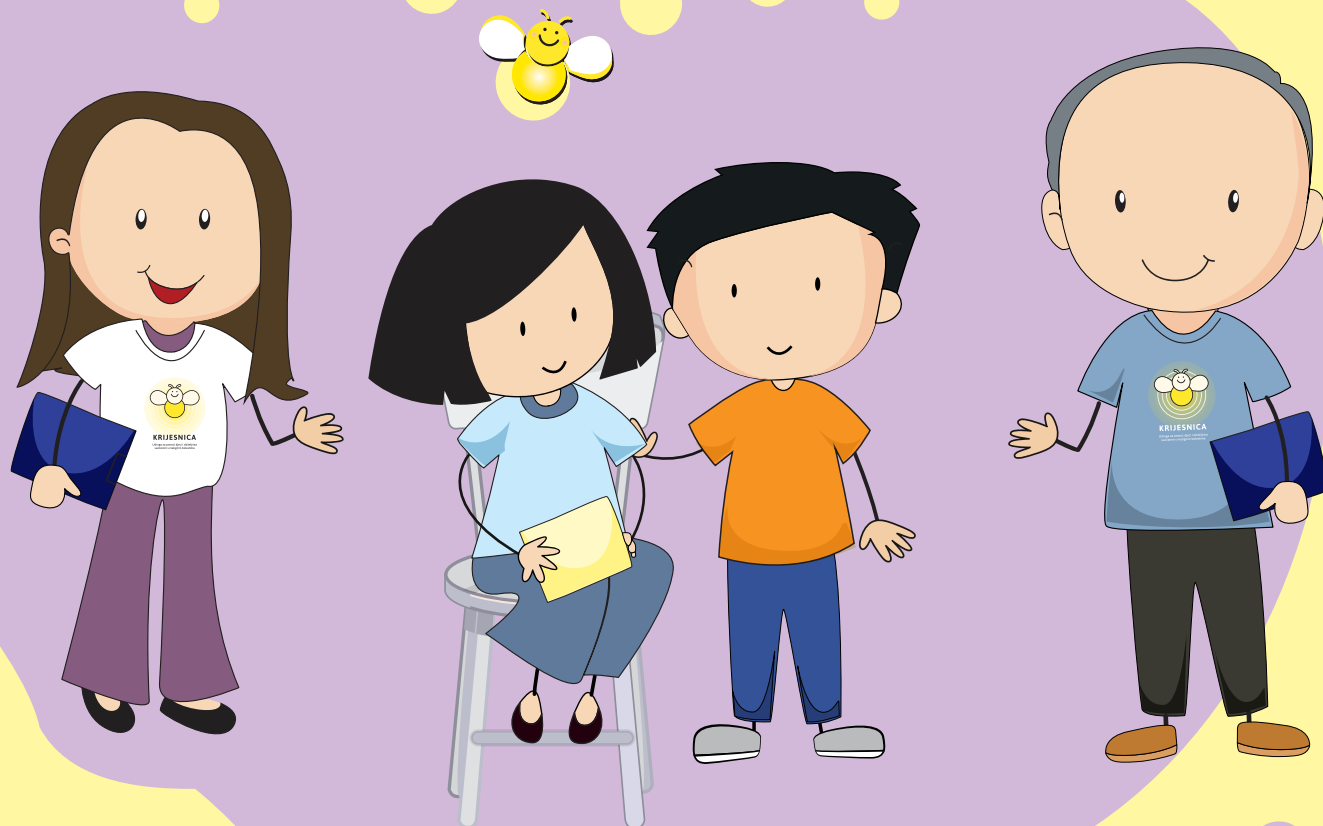
A kad bi se roditelji vratili, dočekali bi ih nasmijana lica i priče o novim igrama i pustolovinama!

U bolnici nisam bila sama – tu su bili i moji roditelji, koji su imali puno pitanja i briga. Tete i striček iz udruge Krijesnica svaki su dan razgovarali s njima, objašnjavali im sve što im nije bilo jasno, pomagali im s nekim dokumentima, savjetima, ma činili su sve da moji roditelji budu što više sa mnom, da imamo što više vremena za igru, priču, maženje.

Njihove riječi bile su pune topline i ohrabrenja. Mama i tata osjećali su se sigurnije, znajući da nisu sami.

Vikendom, kada bolnica postane tiša i kada nema škole dolazili su volonteri udruge Krijesnica. Oni su bili posebni gosti – nasmijani, puni energije i uvijek spremni za igru!

Njihov zadatak je bio jednostavan, ali jako važan – uljepšati nam vikend. Donosili su društvene igre, bojanke, knjige i puno zabavnih ideja. Nekad bismo izrađivali nešto kreativno, nekad bi čitali priče, a nekad bismo se jednostavno smijali i pričali o svemu i svačemu.

Iako sam bila u bolnici, škola i vrtić nisu stali. Ponekad smo imali sate matematike i jezika, a ponekad smo crtali, pjevali i razgovarali o zanimljivim temama.

Učitelji su bili strpljivi i puni razumijevanja. Znali su da se nekad ne osjećamo najbolje, pa su se trudili da nam učenje bude što lakše i zabavnije.

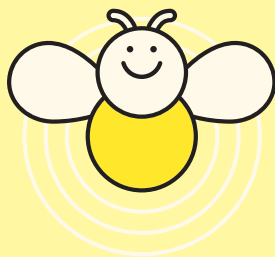

Za one mlađe, tu su bile tete iz vrtića, koje su donosile igračke, knjige i osmijehe. Njihove igre i priče činile su dane ljepšima i veselijima.

Prvi dan povratka u školu bio je moj najsretniji dan!
Moji prijatelji dočekali su me ispred škole na našem igralištu,
nasmijani i presretni što me vide...kao da se nikada ništa nije dogodilo :-)

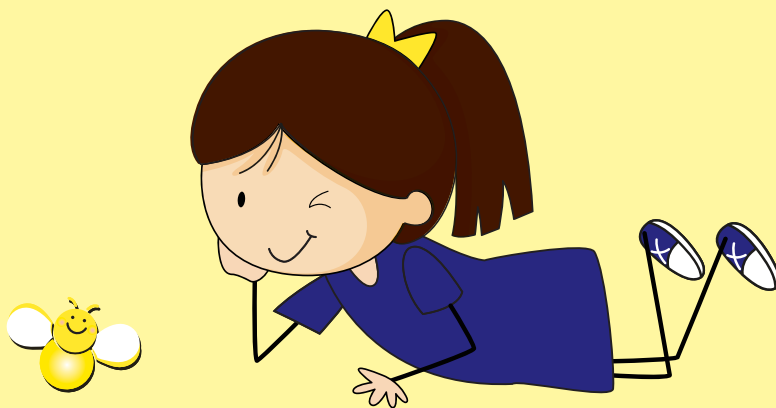

Moj put kroz liječenje bio je dug i ponekad težak, ali nikada nisam bila sama. Uz mene su bili moji roditelji, doktori, medicinsko osoblje, moji prijatelji, obitelj i svi iz udruge Krijesnica.

Uvijek smo znali da se imamo kome obratiti za pomoć. Kada su meni ili mojim roditeljima trebale lijepe riječi i utjeha, uvijek su bili tu. Njima smo u svakom trenutku mogli slobodno reći sve ono što smo htjeli i osjećali jer smo znali da će oni učiniti sve da nam pomognu, napravili su to za tisuće druge djece koji su bili u sličnoj situaciji kao i ja. I zato, oni jesu i ostaju ono svjetlo s početka ove priče. Nekada u našoj sobi svijetle jače, a nekada neprimjetno, da skoro i zaboravimo da su tu. Kad naše liječenje završi, Krijesnica svijetli još dugo u našim obiteljima. I znaš što još, i mi postajemo dio njenog svjetla!

Sretno!

KRIJESNICA

Udruga za pomoć djeci i obiteljima
suočeni s malignim bolestima

Sunčica i Krijesnica